Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 281. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 11-го ГРУДНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 11, 1979 No. 281. VOL. LXXXVI.

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ СВІТОВОЇ РАДИ СУСПІЛЬНОЇ СЛУЖБИ СКВУ

Торонто (ІС СКВУ — Світова Рада Суспільної Служби СКВУ). — Дня 17-го листопада ц. р. відбулася Конференція Світової Ради Суспільної Служби СКВУ в справі допомоги українським дисидентам. У Конференції взяли участь члени: Секретаріяту СКВУ, Комісії Прав Людини, представник Української Католицької Церкви ЗСА — о. митрат Мирослав Харина, як також представники: СФУЖО, ЗУАДК, Комітету Українців Канади, Суспільної Служби Українців Канади і запрошені дві українські дисидентки: Надія Світлична і Раїса Мороз.

Поодинокі доповіді членів Конференції стали підставою нарад і деяких постанов. Президент СКВУ, п. Микола Плав'юк у своєму слові звернув увагу, що наближається час, коли велика частина в'язнів буде вертатися із заслання додому або виїздити на Захід. Тому ми повинні бути готові їм допомогти. Вже тепер існує велика потреба допомоги в переселенчих таборах Відня і Риму, де немає представництв, які могли б зайнятися новими еміґрантами. Пан Плав'юк сказав, що українська громада є дуже жертвенна, однак часто допомагає емоційно і тому конечною є координація цієї ділянки. Дальше він підкреслив, що корисним було б зробити старання для акредитації міжкрайової, світової харитативної установи для введення цієї праці.

Д-р Б. Білик, голова ЗУАДК-у, у своїй доповіді також наголосив жертвенність українців, але дуже часто вони реаґують нескоординовано і емоційно, замість використовувати вже випробувані методи допомоги. Він уважає, що ЗУАДК зробив велику працю після 2-ої світової війни і повинен відіграти велику ролю й в майбутньому. Під цю пору робить усі заходи, щоби дістати фонди від американського уряду для допомоги українцям Південної Америки, як також українським дисидентам.

Співпраця ЗУАДК-у з канадською Суспільною Службою є конечна — ЗУАДК міг би подбати про відповідні субсидії, а Суспільна Служба Українців Канади подбала б про переселення нових біженців до Канади. Закінчуючи, д-р Білик подав 6 рекомендацій відносно діяльности наших суспільно-допомогових організацій, які згуртовані в системі СКВУ:

1. Задержати автономію дії складових організацій Світової Ради Суспільної Служби СКВУ, діяльність яких є пов'язана з власними статутовими напрямними та законами країн, у яких вони діють.

2. Практикувати колективну систему співпраці для успішного завершення даної акції, наприклад: Канадська Суспільна Служба має більші можливості для проведення еміґраційно-переселенчих акцій, — ЗУАДК та інші допомогові організації могли б занятись постачанням відповідних для цього фондів та інших засобів.

3. З огляду на це, що більшість новоприбулих еміґрантів мають відповідні кваліфікації, було б доцільним створити при Світовій Раді Суспільної Служби, відділ для підшукання їм відповідно до їхнього фаху праці. До цього треба запросити впливових людей з рядів наших професіоналістів і підприємців.

4. СКВУ повинен поробити відповідні заходи серед наших багатомільйонових фінансових установ для створення т. зв. „Залізного Фонду", з якого могли б користуватись щойно прибули еміґранти в початковій стадії їхнього перебування в даній країні. Таку систему вже давно практикують жидівські допомогові організації в діяспорі.

(Закінчення на стор. 3)

У Ню Йорку помер св. п. проф. Михайло Лисогір

Ню Йорк, Н.Й. — У середу, 5-го грудня 1979 р. тут помер несподівано на 82-му році життя св. п. проф. Михайло Лисогір, учитель середніх шкіл в Україні, учасник Українських Визвольних Змагань в рядах Української Галицької Армії, а на еміґрації довголітній директор Школи Українознавства „Самопомочі" в Ню Йорку, член Шкільної Ради УККА, колишній службовик Головної Канцелярії УНС у Фінансовому Відділі, заступник голови ГУ СУА „Самопоміч", голова Відділу „Самопомочі", а згодом голова Контрольної комісії цієї установи, прикладний член української громади.

Св. п. проф. Михайло Лисогір

Панахида була відправлена в понеділок, 10-го грудня ц.р. о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вулиці, а похорон — у вівторок, 11-го грудня о год. 9-ій рано до церкви св. Юра і на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ПОШТА ПЕРЕВІРЯЄ ДОСТАВУ „СВОБОДИ"

Вашінгтон. — Роберт Джеффері, керівник Відділу піддержки споживачів при центральній поштовій аґенції, запевнив головного предсідника УНСоюзу д-ра Івана Флиса, що представник реґіонального відділу в Нюарку, під юрисдикцію якого підпадає Джерзі Сиiті, де міститься УНСоюз і В-во „Свобода", перевірить справу доставки „Свободи" членам УНСоюзу і передплатникам його видань. Р. Джеффері відповів листовно д-рові Флисові на інструкції керівника поштової служби ЗСА, Вілляма Болджера, у відповідь на поновне звернення д-ра Флиса у справі поганої доставки „Свободи", передплатники якої одержують її з великим спізненням або по кілька чисел нараз. Р. Джеффері повідомив, що копії листів поміж д-ром Флисом і В. Болджером переслано до Джозефа Бенуччі, керівника реґіонального відділу в Нюарку, з вимогою перевірити справу і вжити всіх заходів для покращання доставки газети.

ЗБРОЙНИЙ КОНФЛІКТ В ІРАНІ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Табріз/Теґран. — У неділю і понеділок, 9-го і 10-го грудня, продовжувалися збройні зудари між військовими з'єднаннями, що їх до північнозахідньої частини Ірану післав уряд мусулманського лідера Аятолли Хомейні, та азербайджанцями, які заселюють ту частину країни і домагаються широкої національної автономії, як теж не погоджуються з новою конституцією, яка фактично проголошує Хомейні досмертним володарем Ірану. Провідником понад 4-ох мільйонів азербайджанців в Ірані є Аятолла Казем Шаріят-Мадарі. Азербайджанці у понеділок далі держали в своїх руках місто Табріз і майже цілу провінцію, як теж телевізійні та радіостанції. До азербайджанців-повстанців прилучилися частини місцевої поліції та навіть деякі військові з'єднання.

Інша національна меншина Ірану, а саме курди, які теж вимагають національної автономії, висловили свою підтримку для азербайджанців. Серед ряду інших національних та релігійних меншин теж замітний рух спротиву проти диктаторської влади Хомейні.

У понеділок, 10-го грудня, американський генеральний прокуратор Бенджамин Сівілетті в Газі, Голляндія, представив перед Міжнародним Судом Справедливости справу схоплення іранськими студентами амбасади ЗСА в Теґрані і придержання 50 американських дипломатів. Уряд ЗСА твердить, що цим схопленням Іран нарушив ряд міжнародних договорів і хартію Об'єднаних Націй і закликає Міжнародний Суд наказати іранським властям негайно звільнити цих американських закладників. Натомість іранці заявили, що не підчиняться вирокові цього суду і далі вимагають, щоб ЗСА видали колишнього шаха Мохаммеда Різу Паглеві.

Державний секретар Сайрус Венс протягом цього тижня відвідує столиці кількох країн Західньої Европи, стараючись переконати союзників ЗСА, щоб включилися в заходи Америки, яка планує застосувати економічний натиск на Іран, щоб звільнив закладників. Венс теж братиме участь в нарадах Північно-Атлантійського Союзу (НАТО) в Брюсселі, Бельгія.

Американські дипломати в Москві незадоволені становищем СССР щодо Ірану

Москва. — Службовці американської амбасади в Москві, не приховуючи затурбовання долею своїх колег в Теґрані, вважають, що уряд ЗСА повинен вимагати від Москви сильнішого публічного становища у справі схоплених іранцями закладників.

Понад два десятки службовців амбасади відбули наради в середу, 5-го грудня, з першим заступником („шарже д'афер") амбасадора Марком Ґаррісоном і, згідно з твердженнями одного з учасників нарад, висловили своє обурення зі становища СССР у справі закладників в Теґрані та негодування, що уряд ЗСА не вимагає сильнішого публічного становища Кремля у цій справі.

Як відомо, СССР піддержав три резолюції Ради Безпеки Об'єднаних Націй щодо звільнення закладників, але публічно у пресових органах засудив ЗСА та піддержує іранців у пов'язанні питання закладників і видання Америкою шаха Мохаммеда Різу Паглеві. У середу, 5-го грудня, офіціоз Комуністичної партії „Правда" поновно натаврувала ЗСА за, мовляв, порушення міжнародного права і шантажування Ірану та погрожування мілітарною відплатою. Як відомо, державний секретар Сайрус Венс викликав совєтського амбасадора Анатолія Добриніна і запротестував проти публічних заяв Москви в справі ситуації в Теґрані.

Учасники нарад мали заявити Ґаррісонові, що уряд ЗСА повинен гостріше запротестувати проти заяв Кремля, що схоплення іранцями американських службовців амбасади в Теґрані оправдане, бо ця амбасада була „гніздом шпигунів". Ґаррісон уважає, що Москву не слід дразнити, бо все ще є можливість, що уряд СССР вдасться до якихсь конструктивних заходів та причиниться до звільнення закладників.

Архиєпископ Фултон Шін помер у Ню Йорку

Ню Йорк, Н.Й. — У неділю, 9-го грудня 1979 р., тут помер у своєму помешканні в Мангаттані відомий римо-католицький Архиєпископ Фултон Джей. Шін, один, мабуть з найбільш відомих у З'єднаних Стейтах Америки церковних достойників, який проповідуванням Божого Слова через радіо і на телебачення здобув собі велику популярність і прихильність не тільки серед католиків, але також людей інших віровизнань.

Архиєпископ Шін, якому минуло 84 роки, довго хворів на недугу серця, на яку і помер.

Деякі коментатори кажуть, що покійний Архиєпископ Шін був чи ненайкращим проповідником, який колинебудь виступав по радіо і на телебаченні, говорячи не тільки на релігійні, але теж на інші теми, які цікавили американську публіку.

Архиєпископ Шін був також пресовим колюмністом, заступаючи у своїх статтях спочатку консерватизм у Церкві, а опісля зміни введені Папою Іваном XXIII. Він рівнож написав біля 30 книжок та викладав філософію в Католицькому університеті у Вашінгтоні. Д.К.

ПОМЕР СВ.П. ІНЖ. ЕВГЕН ЧОРНІЙ

Олбані, Н.Й. — Минулої суботи, 8-го грудня, тут в шпиталі помер по довгій і тяжкій недузі св.п. інж. Евген Чорній, колишній вояк І УД УНА, довголітній членсоліст хору „Думка" в Ню Йорку і хору української католицької церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й., залишивши дружину Любу з Баранів і синів Корнила та Дениса. Св.п. Евген Чорній, який народився 1-го липня 1923-го року в Підволочиськах, Україна, мешкав у Скарсдейл, Н.Й.

Панахиди — у четвер і п'ятницю, 13 і 14-го грудня, у год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку. Похорон — у суботу, 15-го грудня, в 9-ій год. ранку з того ж заведення до української католицької церкви св. Юра, а відтак на цвинтар Мавнт Говп у Йонкерсі, Н.Й.

ІТАЛІЯ ПОГОДЖУЄТЬСЯ, ГОЛЛЯНДІЯ ВІДКИДАЄ ПЛЯН ЩОДО НОВИХ РАКЕТ

Рим/Гаґа. — Італійський парлямент в кінці минулого тижня схвалив плян модернізації зброї НАТО і евентуального розміщення на території Італії 112-ох американських стартегічних ракет середнього засягу з атомовими ґоловками. 328 парляментаристів голосували за прийняттям пляну НАТО, 230 висловились проти, а 5 стримались від голосування.

Перед голосуванням відбулась широка дискусія, у якій зокрема наголошувалось потребу збалянсування оборонної спроможности країн НАТО з країнами Варшавського Пакту, у яких подібні ракети совєтського зразку СС-20 вже давно розміщені. Фактично, як відмітив один з італійських парляментаристів, совєтські ракети і приспішене совєтське зброєння довели до пляну НАТО, бо Західня Европа знайшлася під загрозою совєтського нападу. У половині грудня, як відомо, у Брюсселі відбудеться конференція членських держав НАТО, на якій має бути прийнятий плян розміщення стратегічних ракет в усіх членських країнах.

Як треба було сподіватися, проти цієї ухвали голосували посли Комуністичної партії, яка тепер є найбільшою опозиційною партією в італійському парляменті. Генеральний секретар Комуністичної партії Енріко Берлінгуер заявив, що його партія противиться всякому зброєнні і виступає проти розміщення совєтських ракет СС-20 у Східній Европі, а також американських „Першінг-2" у Західній Европі. Прем'єр-міністер італійського уряду Франческо Коссіґа, сказав, що Італія вирішувала цю справу самостійно, без жадних зовнішніх впливів чи порад ЗСА, як це пробує натякати опозиція. При тому він настоював на дальших переговорах щодо роззброєння, які повинні початися якнайскоріше.

В той самий час відбулось голосування у парляменті Голляндії, яке випало в некористь модернізаційного пляну НАТО. 76 послів голосувало проти розміщення стратегічних американських ракет на території Голляндії, а 69 піддержували цей плян. Урядові чинники не виключають, що ситуація в Голляндії може змінитися в майбутньому, головно тоді, коли більшість членських держав НАТО на своїй конференції в Брюсселі погодяться на розміщення згаданих ракет у їхніх країнах.

Деякі країни НАТО, боячись реакції східнього бльоку, який рішучо виступає проти розміщення американських ракет в Европі, ще й досі не рішились, що їм робити відносно пляну НАТО. Як відомо, у Східньому Берліні закінчилась минулого четверга, 6-го грудня ц. р., конференція сімох держав Варшавського Пакту з участю міністра закордонних справ СССР Андрея Ґромика, яка у кінцевому комунікаті знову повторила раніші погрози, хоч вони дещо лагідніші від попередніх совєтських натяків про цілковите зірвання переговорів щодо роззброєння і погіршення політичних відносин між країнами Сходу і Заходу.

Пекінський уряд закрив „демократичний мур"

Пекін. — Починаючи зі суботи, 8-го грудня ц. р., китайські дисиденти і всі ті особи, які хотіли б свобідно висловити свою думку, чи то з критикою уряду, чи вимогою більшої свободи, мусітимуть вдовольнятися зменшеним формою т. зв. „демократичним муром" у віддаленій від центру міста дільниці, у парку, бо великий „мур", розміром 200 ярдів, закритий декретом міської управи на вимогу центрального уряду, згідно з рішенням Постійного Комітету Китайської Народної Ради (парляменту). Цей Комітет домагався від уряду не тільки заборони „демократичного муру", але також покарання тих всіх осіб, які, користуючись конституційним правом, висловлювали плякатним способом свої думки.

Знаючи, що цілковита заборона „вільної трибуни" може викликати серед дисидентів і студентської молоді, яка, до речі, також користувалась „муром", неґативну реакцію, міська управа Пекіну дозволила відкрити подібний, але зменшеної форми „мур" в іншій частині міста, щоб нібито, не порушувати конституційних прав громадян. Конституція з 1978 року ґарантує право висловлювати опінію шляхом плякатів. Йдучи по лінії обмеження плякатної пропаґанди, керівника Пекіну зарядили, що кожний, який бажає користуватись плякатами на цьому новому мурі, мусить заподати міським чинникам своє прізвище чи псевдонім, адресу, місце праці, заки він зможе вивісити свій плякат. Деякі політичні спостерігачі кажуть, що з такої можливости ледве чи хтонебудь буде користувати, але натомість напевно будуть появлятися плякати на інших мурах будинків в Пекіні й може інших міст, про що вже раніше заповідали дисиденти.

Поліційні чинники Пекіну заявили, що ніхто не буде покараний за вивішення плякату і за його зміст, але кожний буде притягнений до відповідальности за „перекручені інформації" „чи фальшиві" обвинувачення уряду чи урядових підприємств.

Китайські дисидентські кола висловили вдоволення, що „демократичний мур" існуватиме взагалі не важливо в якій дільниці і якої величини. Вони свідомі того, що новий „мур" не зовсім надається для плякатмої інформації, бо він находиться в парку, який є обведений залізною огорожею. Але для китайських дисидентів важливим є те, що уряд принаймні на словах признає існування конституційного права громадян, які в теорії можуть висловлювати свої погляди, домагатися більшої свободи і критикувати політику уряду, якщо вони вважатимуть, що така політика не є згідною з конституцією і може бути шкідливою для інтересів країни і народу.

СССР збільшить підтримку для афганського режиму

Москва. — Пресові аґенства інформують, що уряд Совєтського Союзу, — зручно використовуючи кризу, яка виникла у зв'язку із захопленням іранськими студентами, прихильниками мусулманського лідера Аятолли Хомейні американської амбасади в Теґрані разом з 50-ма дипломатами і працівниками за яких вони вимагають, щоб ЗСА видали на суд колишнього шаха Мохаммеда Різу Паглеві, — збільшив свою полі-

(Закінчення на стор. 4)

ЗСА ТАВРУЮТЬ КОМУНІСТИЧНІ КРАЇНИ ЗА НАРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Вашінгтон. — Пресове аґентство Ройтерса інформує, що З'єднані Стейти Америки натаврували уряди Совєтського Союзу, Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини за нарушення прав людини, що противиться духові Гельсінкського договору, підписаного 35-ма країнами у 1975 р.

В останньому піврічному звіті до Конгресу на тему виконування поодинокими державами Гельсінкських угод, уряд ЗСА вичисляє не тільки ті держави, які нарушують Гельсінкські угоди в ділянці людських прав, але також вказує на багатьох, які зуміли поправити в себе ситуацію. У документі висловлюється признання для Совєтського Союзу за дещо злібералізований підхід при уділюванні віз на виїзд особам жидівської національности; Східню Німеччину, чи як у документі кажеться „Німецьку Демократичну Республіку", за амнестію, з якої скористали також деякі політичні в'язні, а також Мадярщину за введення нового не так жорстокого карного кодексу.

З другої сторони у звідомленні уряду ЗСА підкреслюється, що в СССР, Чехо-Словаччині і Східній Німеччині жорстоко переслідують членів Гельсінкських груп, а в НДР ще додатково введено нові драконівські карні закони і змінено судовий кодекс, на підставі якого комуністичні суди можуть запроторити практично кожного громадянина до в'язниці за нібито зв'язок із закордоном. „З'єднані Стейти Америки не є задоволені з такого стану і плянують й далі працювати в напрямі зміни цієї ситуації і уведення в життя усіх постанов Гельсінкської угоди", — говориться в документі уряду ЗСА.

Окремо наголошено, що на наступній конференції держав в Мадриді, яка має за мету перевірити додержання Гельсінкського договору, американські представники на цій конференції говоритимуть про ці справи „на повний голос" і звертатимуть увагу на нарушення прав людини в поодиноких державах.

У документі особливо скритиковано уряд Совєтського Союзу за його відмову дати дозвіл на виїзд багатьом жидівським активістам, а також членам релігійних груп, помимо високої квоти еміґрантів. В останніх шістьох місяцях з СССР виїхало 50,000 жидів.

Світлини з „радісного радянського сьогодення"... і дійсність

Київ. — У зв'язку з Міжнародним Роком Дитини, проголосивши конкурс на найкращі світлини, які повинні б віддзеркалювати ... щасливе дитинство „радянської" дитини, совєтська преса на своїх сторінках послідовно, кожного дня поміщує фотографії розсміяних, радісних, гарно зодягнутих дітей — вони переважно стоять на тлі або якогось модерного будинку або спеціяльної технічної споруди моста, співаючи пісні про „народних героїв", оточені барвистими квітами. На іншій знову знимці „щасливі матері з возиками", а в них видно малят, а на деяких юнаки женуться за м'ячем. Всюди — радість, усмішка, енергія, а передусім чепурний, святковий одяг.

Однак, зокрема у київській газеті „Молодь України" відкривається зовсім інше обличчя молоді, а то і підростків, про злочинні випадки яких совєтська преса вже не може мовчати. І тут на цій сторінці цієї газети часто появляються статті про хуліганство, пиянство і крадіжки, спекуляцію тощо.

У цій газеті появились цього ж самого дня три статті. Перша з них п.з. „Після вироку" надрукована з відповідним моттом: „...Ми — дорослі й юні ровесники підсудних та їх наставники, повинні разом поставити „діагноз" моральному захворюванню неповнолітніх правопорушників, — вважає народний суддя Дніпровського району міста Києва М. П. Троїцька". Справа тут в процесі неповнолітніх дітей, які нападають на людей і їх грабують. Газета пише: „На лаві підсудних — підлітки. У залі засідань заплакані матері, знервовані вчителі, розгублені однокласники. До такого видовища навіть важко звикнути юристові. Впродовж слідства цим хлопцям доводилось відповідати на десятки різних запитань. І ось вину доведено, вирок оголошено, справу закрито. А мене продовжує тривожити одно питання: чому? Чому ці хлопці так легко й непомітно для себе, батьків, однокласників переступили межу законного? В дальшому газета дошукуючись вини в поповнених грабунках і пише: І вина лягає насамперед на традиційний „трикутник": сім'я, школа, громадськість". А вкінці кореспондент газети стверджує, що „притуплення внутрішнього зору приводить на лаву підсудних. Але саме ця недуга, зокрема у неповнолітніх призводить до безглуздих (назвемо це так) злочинів, на які йдуть хороші нібито хлопці і дівчата з хороших сімей"...

У другій статті „Фірма на продаж" говориться про спекуляцію поміж молоддю. Правда, молодого осібняка зловили на цьому зло-

(Закінчення на стор. 4)

Створено новий музей літературної та побутової спадщини Лесі Українки

Колодяжне. — Київська „Літературна Україна" повідомляє, що в Колодяжному, на Волині, куди приїжджає багато туристів, які вшановують генія славетної української поетеси Лесі Українки, на південно-західньому схилі цього села, в оточенні дерев і трояндових кущів, стоять два невеликі, але відомі всім будиночки — музей-садиба поетеси. Тепер біля них за індивідуальним проєктом луцьких архітекторів, постане ще одна двоповерхова споруда для нової експозиції літературної частини музею.

На першому поверсі приміщуватиметься фойє, кімнати адміністрації та провідників туристів, заля де відбуватимуться лекції та музейна бібліотека. На другому поверсі буде приміщення фондів та п'ять заль з виставкою літературної спадщини поетеси.

Старі будиночки, так звані „сірий" і „білий" залишаться уже тільки меморіяльними, у них можна буде оглянути цю обстанову, в якій колись жила родина Косачів. Працівники цього музею відшукали багато меморіяльно-побутових речей кінця XIX і початку XX сторіччя.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Економіка Ірану

Група економічних знавців, прослідкуючи події в Ірані, ствердила, що ця країна марширує великими кроками до економічної катастрофи, якщо не будуть пороблені своєчасні протизаходи. Аятолла Хомейні, як відомо, палає лютою ненавистю до З'єднаних Стейтів Америки і задля помсти він готовий пожертвувати життям багатьох тисяч іранців і занепадом господарського життя, щоб тільки сповнилися його фанатичні мрії.

Ніхто не сумнівається, що його ненависть до Америки є правдивою, але політичні коментатори і економічні знавці кажуть, що захоплення амбасади ЗСА і держання в ній 50-ох закладників, як також розпалювання гістерії серед іранського народу може мати ще одну політичну ціль — до речі старy, як старим є наш світ — відвернути увагу народу від катастрофічної економічної ситуації, яка, завдяки Хомейні і його прихильників, загрожує країні цілковитою господарською руїною.

Економічна ситуація в Ірані дійсно незавидна: безробіття становить від 25 до 30 відсотків робітничої сили і з кожним днем збільшується; масова втеча фахових робітників і спеціялістів, іранських і закордонних, зокрема американських, нанесла тяжкого удару індустрії й іншим змеханізованим підприємствам; спеціялісти, які залишилися, мають дуже обмежену свободу і мусять працювати під пильним оком наставників з так званого Революційного Комітету, які керуються засадами „ісламського правопорядку", що також не дуже корисне для розвитку теперішньої новочасної техніки.

Західні, зокрема французькі спостерігачі відмічують, що майже кожного дня якесь іранське підприємство чи фабрика припиняють роботу, звільняють робітників, які опісля, опинившись без праці, ідуть на вулиці і долучуються до зреволюціоналізованої товпи, яка готова на всякий заклик палити і нищити все те, що її підкажуть школені пропагандисти.

Затяжний конфлікт із ЗСА завдав чималого удару не тільки іранській індустрії, але також збройним силам, тобто іранській армії, яка, щоб справно функціонувати мусить мати запасові частини до закупленої раніше ще шахом Мохаммедом Різою Паглеві зброї, або переставлятись на іншу зброю, до чого не хоче допустити Хомейні, знаючи, які трагічні можуть бути з цього наслідки. Хомейні і його спільники знають також, що найбільший ворог Ірану, а саме арабський Ірак, озброєний до зубів наймодернішою совєтською зброєю.

В Ірані помітний також брак харчових продуктів, яких, до речі, відповідно не розподіляють з огляду на брак дисципліни і на хаос створений в наслідок революційних розрухів.

Якщо враховувати, що також нафтова індустрія, головне джерело іранських приходів, ефективно не працює, зменшуючи з кожним днем продукцію цього чи не найважливішого під теперішню пору сирівцю у світі, то матимемо правдивий образ занепаду іранської економіки, який виник на тлі патологічної ненависти Аятолли Хомейні до західнього світу, а З'єднаних Стейтів Америки зокрема, та під впливом його релігійного фанатизму.

Передано „Бібліографію Петлюри" бібліотеці Британського Музею

Лондон (Інф. УММАН). — Відзначена Президією Української Могилянсько-Мазепинської Академії Наук, 17-го листопада 1979 в Торонті як найкраща праця „Петлюрівського ювілейного року" , книжка проф. Олега Підгайного п.н. „Бібліографія С. Петлюри" була офіційно передана найбільшій бібліотеці Великої Британії — Британському Музеєві в Лондоні для доповнення його бібліографій видатних постатей світової історії.

Цю бібліографію, видання Інституту С. Петлюри в Торонті, вручив 24-го листопада 1979 особисто з нагоди свого перебування в Лондоні проф. Яр. Рудницький, президент УММАН. На титульній сторінці вписано відповідну дедикацію-пояснення.

І. Світ

КИТАЙСЬКО-МОСКОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

(2)

Ігнорує він також важливі описи прикордонних земель Манджурії, які були друковані в Китаї в ХУІІ столітті, зокрема цікавим є третій зошит їх, де описують війни, що тоді провадилися між манджурьцями та монголами. Ми шукали в тих описах нотаток про участь козачих відділів під командою гетьмана Д. Многорішного, про якого згадує англійський мандрівник Аткінсон 1862 року, описуючи теплими словами про смерть сина гетьмана в тих боях з монгольськими племенами.

Згадали ми про цей момент з життя нашого гетьмана, що був царським урядом засланний до Забайкальщини, щоби підкреслити те, як Московщина в ті часи якраз розпочала своє закріплення на кордонах Манджурії. Очевидно, Сладковський не буде згадувати також описів з тих часів, які залишили два єзуїти Вербист і Перейма, та що останній приймав участь в переговорах у Нерчинську.

На стр. 37-ій автор пише, що на протязі ста років державний кордон між Росією й Китаєм був зразком „добрососедских отношений и никаких споров не вызывали". Мабуть немає потреби згадувати про масакру китайців в Благовіщинську в 1900 році та похід царських військ на правий берег Амуру і знищення м. Аргунь, а зокрема китайських, вірніше манджурських поселень по берегах великої річки, про що описує М. Покровський.

Стаття-рецензія Сладковського дуже яскравий доказ, як Москва оцінює китайське питання взагалі, а взаємини на Далекому Сході зокрема. Симптоматичнo й те, що ця стаття появилася якраз тоді, коли велися переговори про початки конференції в Москві. Китайський часопис в той час, Ксінхуа, з 23-го вересня, характеризував появу тієї сатті, як заходи совєтської сторони для плянованого провалу конференції, та щоб мати можливість покласти вину на китайську сторону.

Китайський часопис покликається на статті в московських щоденниках „Правда" та „Известия", а також в інших газетах, зокрема на коментарі з того приводу в італійській та загально европейській пресі.

Як відомо, конференція розпочалася в кінці вересня та закінчилася 29-го листопада, на протязі цього часу були спроби знайти спільне полагодження окремих питань. Совєти домагалися виключення справи кордонів та обмежити переговори тільки до питань взаємин між двома країнами, усуваючи всі питання, що стосується інші країни, зокрема азійські. Пекін ставив питання препинення совєтської допомоги В'єтнаму та виведення в'єтнамських військ з Камбоджі та Ляосу.

Одночасно Пекін домагався евакуації совєтських трьох дивізій з Монголії. Ця вимога була основою для вложення програми конференції, але Москва відкинула це домагання.

Ми нічого не знаємо про торговельні справи, які є фактично основою для добрих взаємовідносин. Свого часу Китай, згідно з договорами отримував від Совєтського Союзу різні машини, літаки, зброю та були переведені важливі будови заводів і фабрик. Тепер же все це не відповідає сучасним вимогам, бракує запасових частин, а зокрема частин для модернізації тієї машинерії. Добре відомо, що у всіх совєтських постачаннях та будовах є одна дуже слаба сторона: всі машини та устаткування є старих моделів та поганої якости, які не витримують умов вжитку їх у гарячому підсонні та нищаться.

Якщо в нових будовах на Сибіру, як, наприклад, гідростанція в Алтаї дістала кілька літ тому турбіни, які треба було відразу відіслати назад до заводу для направлення, то що ж говорити про висилку старого устаткування до азійських та африканських країн! Ці справи залишилися, як виглядає з офіційних повідомлень, для наступних переговорів.

Під час конференції прийшло до відкритих конфліктів. Китайська делеґація залишила приміщення конференції під час промови А. Кириленка, члена Політбюра, коли він обвинувачував Китай у збоченні від соціялізму до націоналізму та шовінізму. Очевидно він забув, що Москва сама веде таку політику у відношенні до неросійських народів СССР.

Пекін пішов трохи на злагоджения риторики, коли перестав вживати термін ревізіоністи, та уникав ідеологічних спорів. Натомість Москва, в тому часі, надрукувала великим тиражем книжку на 174 сторінки п. н. „Происки Пекина в Африке", де досить дурних обвинувачень, одначе ані словом не згадується про свою совєтську політику там, та спроби заведення „соціялізму" на московський лад, про що пише у своїй ґрунтовній статті Річард Бисель в місячнику „Сучасна історія" за жовтень ц. р.

У згаданій книжці про китайську політику в Африці, якийсь В. Богословський пише в кінці таке: „нарастает борьба проґресивных сил Африки против маоизма, его авантюр и провокаций. Будущего у маоизма нет". Книжка повна обвинувачень в аґресії, гегемонізмі та ін., але ніколи не згадується про те, що в Африці тепер вже є більш позитивне ставлення до европейських держав, а також і до Америки. Якщо йдеться про справи техніки, то неґритянські держави хочуть купувати европейське або американське устаткування, бо якість завжди ліпша за московські вироби, а теж і те, що треба за все оплачувати вивозом своїх сирівців.

Обидві держави на конференції вирішили вести дальші розмови в Пекіні, але дати ще не устійнено. Будемо чекати, що станеться на нарадах в Пекіні.

Роман С. Голіят

ПОХІД ІСЛЯМУ

Іслям — арабське слово, що означає „ підпорядкування, або бути в мирі з Богом".

Іслям є домінуючою релігією в таких державах: Альбанія, Марокко, Альжир, Лівія, Єгипет, Ємен, Савдійська Арабія, Кувейт, Йорданія, Сирія, Ірак, Іран, Туреччина, Пакістан, Афганістан, Бенгладеш, понад 60 мільйонів мусулман в Індії, великі скупчення в Індонезії і Філіппінах, а також в азійських республіках СССР— Азербайджані, Узбекістані, Казахстані й Туркестані.

Всього нараховують біля 600 мільйонів віруючих мусулман.

Мохаммед, основоположник ісляму, народився в Мецці (тепер Савдійська Арабія) і проповідував в роках 570-632. Його наука списана в книзі, яку звуть „святим Кораном". Це збір і наука ісляму. Мусулмани уважають, що початок релігії дали вони, старий і новий завіт інтерпретують по своєму.

Мекка стала святим місцем мусулманського світу. На протязі свого життя, кожен повинен відвідати Мекку. Кожного року понад 300 тисяч прочан відвідують Мекку.

Релігія ісляму наказує вірним обрізувати немовлят негайно після народження, забороняє пиття алькоголю і їсти свиняче м'ясо. Дозволяє мати до чотири жінки, але тільки тим особам, які матеріяльно спроможні дати тим жінкам фінансове забезпечення і подружню любов. Деякі жиди, які приїхали до Ізраїлю з Іраку й інших азійських країн, привезли зі собою більше як по одній жінці. Уряд Ізраїлю нічого не міг вдіяти, бо це сталося перед їх приїздом.

Суворе право Корану. Правопорушників карають жорстоко. В деяких мусулманських державах злодіям за більшу крадіжку відтинають пальці, а навіть і руку. Вистачає двох свідків, щоб доказати провину. Коли свідчення було неправдиве, карають так само свідків.

Віруючі моляться 5 разів денно, звернуті лицем до „Каби" — святині в Мецці, яку збудував Авраам.

Так, як християнство має кілька сект, це саме існує і в мусулманському світі. Секту шіїтів очолює Аятолла Хомейні. Найбільше послідовників цієї секти в Ірані, Іраку й Туреччині. Друга секта суніс — має найбільше поклонників у Пакістані, Бенгладеш та Індії.

Демонстрації мусулманів в Ірані й інших країнах засвідчили, що вони залишилися фанатиками ісляму й у своїх виступах стосують „звірячий" інстинкт.

Хомейні у своїх виступах назвав Америку „великою сатаною" і „що це не є війна між З'єднаними Стейтами Америки та Іраном, а це війна між іслямом і блюзнірством". Садат, президент Єгипту, критикуючи поступування Хомейні, які суперечать вченням Корану, назвав його „лунатиком" і невідповідальною людиною.

І знову Москва втішається успіхом, що „здобула" цілий мусулманський світ, який під цю пору наставлений проти ЗСА. Облога американської амбасади в Теграні дала поштовх до антиамериканських виступів в Пакістані, Бенґладеш, Лівії та Індії. Хомейні надає тон іслямському світові.

Поклонники ісляму не протестують проти Москви, яка понад 60 років нищить найменші прояви всякої релігії, але вони хочуть воювати з Америкою, яка конституційно ґарантує практикування будь-якої релігії.

І коли б іслямські фанатики на чолі з Хомейні мали до розпорядимости атомну бомбу, напевно вони її вжили б в боротьбі з інакшедумаючими.

У книжці „Морд Наці" Генрі Моргенто, колишній амбасадор ЗСА в Туреччині, описує як турки в 1915 році винищили коло 1.5 мільйона вірменів. Там читаємо, що чоловіків розстрілювали, старших жінок, мужчин і дітей виганяли з їх прадідівських місцевостей. Турки нікого не щадили. Дітей брали на перевиховання до мусулманських закладів, дівчат забирали в полон. В часі від 15-го квітня до місяця жовтня 1915 року понад мільйон вірменів вигнано в сирійську пустиню, яких живцем пожирали дикі звірі.

Із 4.5 мільйона християн, які жили в Туреччині до початку XX сторіччя, це число зменшилося до 150, 000 і християни сконцентровані в Стамбулі.

Історія вірменського народу має ще живих свідків недавнього минулого. Вони пригадують рік-річно про злочини мусулманської Туреччини.

Новий похід іслямського світу може повторити звірства турків з 1915 року.

Чи війна, яку почав 79-річний Хомейні, вийде на „добро" іранського народу — час покаже. Виглядає, що він заведе своїх мусулман в обійми Москви, стремлінням якої є доступ до іранської нафти й Перського заливу.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ПРО РЕЗОЛЮЦІЇ СУСТА

З цікавістю прочитав репортаж про черговий конгрес СУСТА, але після цього я кілька разів повертався до згадки про резолюції.

Виявляється, що наші студентські лідери схвалили резолюцію, яка закликає Український Науковий Інститут Гарвардського університету „до політично-пропагандивної праці для добра України". Невже!

І взагалі, як це розуміти? Чи УНІГУ має займатись політично - пропагандивною працею в додатку до наукової, чи замість науковою? Чи студентські лідери, які голосували за цією резолюція пропонують перекинути функції таких установ як УККА і СКВУ на УНІГУ?

Так чи інакше, треба надіятись, що а). в репортажі вкралась якась помилка, або, б). якщо це не помилка, то резолюції конгресу і так звичайно нікого до нічого не зобов'язують і ніхто не буде тепер ними перейматись, а через кількадесят років якийсь майбутній історик зверне на згадану резолюцію увагу і віднотує її, як курйоз студентських хвилювань кінця двадцятого сторіччя — того самого періоду, коли студенти Ірану займались політично-пропаґандивною працею в американському посольстві.

Р. Л. Хомяк,
Вєна, Вірджінія

КНИЖКИ Й „БАРИ"

У статті „Мовчазна більшість" („Свобода", 24-го жовтня ц. р.) авторка Лариса Дончук пише, що книжкова справа у жидів поставлена добре, бо вони багато читають, а в нас замість полиць із книжками у помешканнях на видному місці ставлять прилавки-„бари" з алькогольними напоями.

На мою думку, такий закид авторки несправедливий, бо, з малими вийнятками, українські хати мають менші, чи більші бібліотеки, а помешкання наших людей втримані в народному стилі — прикрашені вишивками, керамікою, писанками, різьбою, килимами, картинами наших мистців.

Хоч я людина невчена, то в моїй хаті є велика бібліотека з п'ятьма тисячами томів, а в ній 12 книжок авторства З. Дончука, чоловіка авторки статті „Мовчазна більшість". Знаю людей, які люблять книжки, збирають їх, а як постаріються, передають їх нашим науковим установам.

Наших людей треба заохочувати до читання, купування книжок, передплачування журналів і газет, плекання рідного слова. Але не можна принижувати себе, що в усіх наших хатах на видному місці тільки „бари".

Живу в Америці вже 55 років, бачила бідні, нужденні й заможні хати американців, але мушу ствердити, що українські хати влаштовані найкраще щодо естетичного вигляду.

Анастазія Біловус,
Варрен, Міч.

НЕ ФЕДІР, А ВАСИЛЬ КРИЧЕВСЬКИЙ

У статті п. Костя Шонк-Русича „Іван Труш" („Свобода", ч.257, з 10-го листопада 1979 р.) на 4-ій сторінці пишеться:

„...У 1912 році Труш виїздить до Києва, де бере участь у загальній виставці. Учасниками виставки були такі видатні мистці: С. Васильківський, М. Мурашко, Пимоненко, О. Кульчицька, І. Труш, М. Орлов, В. Масляннiков, М. Жук, Ф. Кричевський, С. Яремич та інші..."

Хочу вияснити, що Ф. (Федір) Кричевський не брав участи в цій виставці. Участь брав його старший брат, Василь Кричевський, а перед виставкою лише сподівались на участь Федора Кричевського.

Про участь Василя Кричевського в цій виставці багато писали в газетах і протягом виставки і після неї. І сам Труш, який написав до Львівського „Діла" кілька статтей про цю виставку, присвятив Василеві Кричевському, крім згадок у попередніх дописах (напр. „Діло", 1912 р., ч. 10, з 13 січня), цілу окрему статтю („Діло", 1912, ч. 20, з 26-13 січня, стор. 3-4) під заголовком: „Українська артистична виставка у Києві. III. Василь Кричевський".

Щиро Ваш,
Вадим Павловський
Ню Йорк, Н. Й.

ПОПРАВКА ДО „ВІСТЕЙ З ТРЕНТОНУ"

У моїх інформаціях „Вісті з Трентону" сталася суттєва помилка, яку маю бажання виправити, а саме:

У „Свободі", ч.242, з 24-го жовтня ц. р., у другій частині „Вісті з Трентону" в підзаголовку „Львів місто радости й болю" в уступі, який розпочинається словами: „Володимирові Шашаровському...", зовсім не закінчено речення, яке повинно звучати так: ...„ми всі повинні бути вдячні та ще за його життя поставити йому пам'ятник у формі заслуженого ювілею".

Ваш: „юко"— Іван Костюк

Іван Р. Костюк

ЧОТИРНАДЦЯТЬ ДНІВ В РИМІ

(Спроба репортажу з паломництва до Риму)

(3)

Торжественна Літургія. Проповідь Митрополита Канади Максима Германюка й на закінчення „Молитва за Патріярха" та „Боже Великий, Єдиний" розвіювали мінорні настрої серед паломників. Треба було бачити обличчя прочан, що вдивлялися в маєстатичний похід Владик і священиків, які брали участь в Торжественній Літургії та по закінченні Богослуження проходили серед безперервних оплесків й співу „Многая Літа", від вівтаря, через головну наву Собору до побічних забудувань Собору й УКУ, де закінчились усі церемонії. А й було чому приглядатись та чому радіти. Понад півтори тисячі прочан з Австралії, Англії, Німеччини, Австрії, Франції, Канади, ЗСА й „комуністичної" Югославії з'їхалось тут з чолобитнею своєму духовному Батькові, Патріярхові Йосифові, нашим Владикам і душпастирям, що раділи з приводу такого великого збору прочан. Не шкодуючи коштів на подорожі, ні втрачених заробітків, не звертаючи уваги на втому й подорожні невигоди, вони прибули до Вічного Міста, щоби подякувати Всевишньому за всі ласки й щедроти, що Він їх наділяє нашій Церкві, владикам, священикам, монахиням й монахам і всьому побожному й вірному нашій многострадальній УКП Церкві народові. Ще довго, після закінчення церковних відправ, „гомоніла Україна". Клапання фотоапаратів, переклики зустрічальників, обійми, поцілунки, потиски дружніх рук, а та несприятлива погода, при кінці, неначе в нагороду нам усім, замінила дощеві хмари на ясний виднокруг неба. Та й білолиций, „італійський" місяць викотився на небо й своїм блідим промінням окутував контури наших гордощів і святощів, надбання Блаженнішого — Собор св. Софії, університетський будинок, вимощений мозаїкою просторий майдан біля церкви та університету й все довкілля Собору. Здавалось, що й білі, мармурові статуї-пам'ятники Кобзаря України — Тараса Шевченка, Івана Котляревського й Івана Франка неначе ожили й разом з прочанами радуються й веселяться. Вже пізнім вечором, мало-помалу прочани почали займати свої місця в вибагливих, туристичних автобусах італійської, англійської, французької, німецької й югославської продукції. Хто міськими автобусами, хто приватними автами, а ще хто — таксівками — обновлені на душі, дарма, що втомлені на тілі — поверталися у „свояси", щоби прибути тут ще раз, в суботу, чи пак в неділю, 23-го вересня, на чергові відзначення.

5.Торжественні Архиєрейські Богослуження

У суботу, 22-го вересня, випала знову дощева погода. За вчорашнім погідним вечором і слід завмер. Над Римом зависло знову, неначе брудне циганське шатро, мабуть справжнє римське небо. Аж досадно стало й лихо не призабулося. Згідно з наміченою програмою, того дня мали відбутися в 10-ій годині ранку аж чотири Архиєрейські Літургії: В Базиліці св. Петра, в Студіоні ОО Студитів, в Соборі св. Софії та в парафіяльній церкві свв. Сергія і Вакха.

Я вибрав св. Літургію в Базиліці св. Петра. Туди я дістався при помочі двохповерхового автобусу (як в Лондоні й, колись під час війни, в Берліні), лінія ч.64, мабуть найбільш популярна серед туристів, що виїздить з „терміні" через площу Республіки, по вія Націонале через піяцца Венеція і Корзом Вітторіо Емануеле аж до площі св. Петра. Вся простора площа була вже залита людьми, паломниками й туристами з цілого світу. Щораз то нові автобуси, міські й туристичні, висипають зі своїх „кадовбів" більше й більше людей. Дощ, що впродовж трьох днів падав, а часом ущухав, замінила туманна й волога погода. А на майдані, з високим пам'ятником-обеліском по середині й довгими, у формі кліщів, будинками довкруги та могутнім, маєстатичним, славним на весь світ Храмом св. Петра — муравлище людей. Найрізнорідніші люди, обличчя, одяги, зовнішні вигляди яких вказують на приналежність їх до різних рас, а їхня мова — на приналежність до різних народів. Найбільше поза італійською гомонить англійська мова. За нею слідкує мова наших колишніх „протекторів" — зарозумілих і тут — німців. А там французька, еспанська, португальська, японська й польська. Так! Від коли на Римському престолі засів польського роду Папа — Кароль Войтила, з того часу Рим й Італію заливають чуть не кожного дня польські туристи з материка „Польскі Людовей" та різних поселень у вільному світі. Сьогодні, о диво!, польську мову приглушують звуки нашої рідної, солов'їної української мови... Душа радіє, серце в грудях щебече... Стає веселіше!

Безконечною кількістю сходів, чи довгою стрімкою плятформою, пливе муравлище людей до Базиліки, немов до великого корабля. Спершу довгий та широкий притвір, декілька дебелих вхідних і вихідних дверей і ви вже в Соборі св. Петра — першого Намісника Христового на землі. Головна, предовга й широка нава відділена від побічних нав дерев'яними перегородками й мотузами. У всьому надають лад і порядок ввічливі, уніформовані в сірі однострої, гарні на вид італійські впорядники. Різними мовами вони подають інструкції та інформації-відповіді цікавим паломникам. Дарма, що тут і там написи в італійській, англійській і німецькій мовах, в яких закликається паломників затримувати абсолютну тишу й не фотографувати. Переважно „здемократизована" публіка не повинується цим, на її думку, „драконівським" зарядженням. Клацання фотоапаратів і блиск рефлекторів та фотографічних лямпочок, а переклики серед окремих груп та індивідуальних паломників — в ніякому випадку не спричиняються до побожних настроїв. Часами й провідники, які на різних мовах подають паломникам пояснення та інформації не придержуються цих заряджень.

Та нам, українським паломникам, що прибули сюди на ювілейні відзначення, а сьогодні на Архиєрейську Літургію при вівтарі з мощами нашого Святого, Священномученика Йосафата, це не вперше. І в нас, зокрема під час церковних відправ під відкритим небом, а то й у деяких церквах часами не буває краще. Чуючи нашу мову — ввічливі провідники показують нам дорогу до однієї з бічних лав, де вже правиться наша Свята Літургія. „Україно"? — запитують нас. Одержавши підтакуючу відповідь, направляють нас туди, куди нам треба, говорячи: „Аванті! Аванті! А козакам того тільки й треба, без додаткових указівок ми поспішаємо. Весь Собор заливає відгомін наших рідних, церковних напівів. Співи владик й чисельного духовенства, що розставились довкруги вівтаря, та могутній спів нашої чудової молоді — членів мішаного хору СУМ з Манчестеру, Англія — є для нас усіх, найкращим дороговказом.

Величавим „Достойно єсть", „Вірую", „Отче наш", Святим Причастям, палкою патріотичною проповіддю, а там „Буди ім'я Господнє", „Молитвою за Патріярха" та могутнім „Боже Великий Єдиний", що їх співають разом з хором всі вірні, під керівництвом молодого диригента С. Гунька, проводиться й кінчається Свята Літургія. Хоч як намагалися наші сусіди, італійські паломники (а вони куди кращі співаки за нас!), що мали поруч, при своєму вівтарі латинську відправу, „переспівати" нас, наших отців і хористів, співаючи кожного разу „Аллєлюя", — це їм аж ніяк не було під силу. Біля нашого вівтаря — гарні хлопці, а ще гарніші дівчата були зодягнені в сумівських одностроях з мазепинками на головах й стояли на підвищеннях (кожний із членів мав зі собою привезені з Англії стільчики!) — товпилися чужинці — паломники, випитуючись нас „що це таке" й фотографуючи зо всіх сторін нас усіх, а найбільше славних дівчат і хлопців сумівського хору.

По закінченні Богослуження паломники пішли ще на оглядини Базиліки й ватиканських музеїв. У дружніх розмовах дискутовано про постійні організаційні неполадки, що раз-у-раз виявлялися під час виконування програми відзначень. Приходили всілякі міркування: чому не зорганізовано однієї, спільної для всіх паломників Архиєрейської Літургії, от хоч би при головному вівтарі Базиліки. Адже ж була чудова нагода. На жаль, про це „римські організатори" ювілейних відзначень не подумали. А шкода, велика шкода, неповторна шкода! Бо, навряд чи ще коли Вічне місто й Базиліка св. Петра будуть гостити таку кількість (біля 1.000 осіб!) українських паломників!

(Продовження буде)

СОЮЗОВЦІ! ПРОДОВЖУЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

ВІДБУЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ...

(Закінчення зі стор. 1)

5. Завершити координаційні заходи для остаточного включення в систему СКВУ всіх допомогових організацій, які з таких чи інших причин стоять ще осторонь СКВУ.

6. Відбувати періодично спільні наради для інформативних плянувальних і скоординованих цілей представників допомогових організацій-членів Світової Ради Суспільної Служби СКВУ.

У своїй доповіді п. з. „Проблеми імігрантів-втікачів" д-р Марія Квітковська підкреслила потребу практичної, щоденної допомоги у формі порад, інформацій і забезпечення найконечніших потреб життя. Зокрема потрібна відповідна інформація й опіка для імігрантів із Совєтського Союзу. Так як існують різні світові організації, які займаються переселенчими справами, ми повинні застановитися над тим, як наші організації (ЗУАДК і канадська Суспільна Служба) можуть скоординувати усі наші заходи, як і бюра порад, спонзорства, фінансову допомогу та допомогу у влаштуванні з помешканням, працею, вивченням англійської мови тощо.

Надія Світлична і Раїса Мороз висловили признання й задоволення із сьогоднішних нарад, які, на їх думку, ділово і вказують на обізнаність з проблемами.

Вони підкреслили конечність децентралізованої координації допомоги, щоб не посилати одним забагато, а інших забувати. Важливо зайнятися запрошенням для тих, які хотіли б переїхати на Захід. Їх є чимало, а покищо тільки деякі особи висилали запрошення. Дуже важливою є допомога вже в перших днях перебування на Заході. Новому імігрантові важко давати собі раду в чужій країні без знання мови. Тому конечним є подбати про українські представництва в переселенчих таборах Відня і Риму, які безпосередньо по приїзді біженця ним заопікувалися б і спрямовували його перші кроки куди потрібно. Обидві гості заявили готовість допомагати Світовій Раді Суспільної Служби своїми порадами для відповідної координації і доцільности дальшої допомоги українським дисидентам.

Останній доповідач, інж. В. Палієнко подав додатні й від'ємні сторінки двох харитативних систем, які могли б поліпшити координацію і дальшу допомогу українським дисидентам. Одна система — центральна, в роді фундації, а друга — існуюча система (Світова Рада Суспільної Служби), яка могла б використати крайові центральні й інші діючі допомогові установи

У дискусії про дальшу харитативну працю підкреслено кілька важливих аспектів, а саме: 1). конечність збільшення допомоги і її координації, 2). негайне придбання відповідних представництв у переселенчих таборах в Европі, 3). затіснення співпраці між ЗУАДК-ом і канадською Суспільною Службою і 4). взаємна підтримка й співпраця між Світовою Радою Суспільної Служби СКВУ і Комісією Прав Людини.

Конференцію закінчено підсумками, як нижче

1. Українці у вільному світі жертвенно допомагають українським дисидентам, політичним в'язням і їхнім родинам, як також потребуючим допомоги в країнах Південної Америки, Польщі, Югославії й ін.
2. Допомога ця була часто спонтанна і нескоординована.
3. Існує потреба дальшої й інтенсивної допомоги.
4. Конечним є доложити всіх старань, щоб допомога була скоординована не тільки в поодиноких країнах, але також існувала повна міжкрайова співпраця і координація.

Для негайного здійснення цих постанов Конференція рекомендує:

1. Просити Владик і проводи українських Церков та все Українське Духовенство допомагати своїм заохочуванням вірних до співпраці і щедрих пожертв для наших потребуючих братів.
2. У порозумінні з крайовими центральними репрезентаціями, окремі країни переведуть раз у році збіркову кампанію — по можності в місяцях: січень, лютий і березень — для допомоги українським дисидентам, політичним в'язням і їхнім родинам, усім потребуючим українцям у Польщі, Югославії і ін., як також для допомоги втікачів і переселених українців у діяспорі.
3. Звідомлення з переведених збіркових кампаній будуть своєчасно передані до Секретаріяту СКВУ для вжитку Світової Ради СС.
4. Уділювання допомог слід узгіднювати зі Світовою Радою СС СКВУ.

Суспільна Служба Українців Канади докладе всіх старань, щоби подбати про відповідне число спонзорів для поселення втікачів-українців у Канаді, а ЗУАДК поробить подібні зусилля для поселення в ЗСА.

6. КПЛ і Світова Рада СС, кожна в своїй ділянці, докладуть належних старань, щоби через світові організації подбати про:

а). посилення допомоги українським політичним в'язням і їхнім родинам

б). розглянення можливости еміграції з України, Польщі, Югославії і ін. країн, усіх тих українців, які цього бажають.

7. ЗУАДК і Суспільна Служба Українців Канади подбають про відповідні представництва в переселенчих таборах Відня й Риму і про фінансову підтримку для тих представництв.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Ніяґарський Окружний Комітет УНСоюзу

повідомляє, що

в суботу, 15 грудня 1979 р., о год. 2:30 по пол. в домівці Українського Національного Об'єднання

при Ніяґара вул., СТ. КАТЕРИНС, Онт., Канада

відбудуться

ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ НІЯҐАРСЬКОЇ ОКРУГИ

в яких повинні взяти участь: голови, секретарі, касирі й інші урядовці та конвенційні делеґати слідуючих Відділів:

Торольд ч. 412; Ст. Катеринс чч. 427, 454; Ніяґара он де Лейк ч. 468; Велланд ч. 461; Ґримзбі ч. 451; Ґемільтон чч. 416, 458 і 462.

У ПРОГРАМІ ЗБОРІВ:

1. Перегляд організаційної праці Округи за 11 місяців цього року.
2. Обговорення загальних союзових справ.
3. Внески, запити і закриття зборів.

У зборах візьмуть участь:

Д-р Іван О. Флис, головний предсідник УНС

Теодозій Волошин, обласний організатор УНС

Вельмишановних Урядовців Відділів та Делеґатів просимо відложити в цей день всі інші зайняття і прибути точно на Збори. Ріст і розбудова Українського Народного Союзу вимагає нашої зустрічі і спільної праці.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:

ПЕТРО ДЯКІВ, *голова* — **ЄФИМ ОМЕЛЬЧЕНКО**, *секретар*

Українська Вільна Академія Наук у США

Маємо честь запросити Вас на

ДОПОВІДЬ

Д-ра МИКОЛИ КУШНІРЕНКА

на тему

„УКРАЇНСЬКИЙ ЕКОНОМІСТ ОЛЕКСАНДЕР МИЦЮК"

Доповідь відбудеться

в неділю, 16 грудня 1979 р., о год. 2 по пол. в будинку Академії, 206 в. 100 вул., Ню Йорк

ЗАПРОШУЄМО ВШ. ГРОМАДЯНСТВО на УКРАЇНСЬКУ ТРАДИЦІЙНУ

НОВОРІЧНУ ЗУСТРІЧ

яка відбудеться в просторих бенкетових залях

"Holiday Inn" of Somerville

US Route 22 (East Bound)

31-го грудня 1979 р. Початок о год. 9-ій вечора до?

- При звуках оркестри „ТЕМПО", під кер. І. КОВАЛЯ.
- Вечеря "prime rib" при столах від 9-10 веч. По вечері холодний і гарячий буфет ПРОТЯГОМ ЦІЛОЇ ЗАБАВИ, включно з шампаном при ЗУСТРІЧІ НОВОГО РОКУ, за вступом 50.00 дол. від пари.
- Проситься ЯКНАЙСКОРІШЕ резервувати столики зі завдатком на 8, 10 і більше осіб і т. д.

Телефони: (201) 526-9500, в українській мові — (201) 526-1866

Книгозбірня та Інститут Маріології в Дейтоні

У 1976-му році вояки американської визвольної Революції започаткували над річкою Маямі, 55 миль на північний схід від Сінсінаті в Огайо нову оселю і назвали її прізвищем одного з цих вояків, тоді 32-літнього Йонатана Дейтона. Тепер це чвертьмільйонове місто знане у світі як осередок дослідів і експериментів американської авіяції, яке придбало собі цю славу вже в 1903 році першим летом братів О. і В. Райтів.

Старанням римо-католиків в 1850 році там постало навчальне заведення, ведене потім як Колеґія св. Марії, яка відтак перетворилася у Дейтонський університет. Важливе місце в цій школі призначено книгозбірні, яка нараховує 400,000 томів, в тім 23 тисячі з обсягу релігії і богословії. За пляном спеціялізації в 1943 році утворено при тім університеті окрему книгозбірню Маріології — і в ній досі зібрано 56,000 назв книжок у більш як 50-ох мовах, в тім 4,500 першодруків з перед 1800 року. Крім книжок у книгозбірні зберігають усі інші форми виробництва, як журнали, мікрофільми, рукописи, розвідки, прозірки, фотографії, філателію, медалі, платівки, образи, вирізки (42,000 штук) та ведуть бібліографію Богородничої літератури, тематикою якої є життя і релігійний культ Богоматері в найширшім обсязі, отже Бібліознавство, патристика, історія церковного мистецтва, в тім зокрема іконографія Східніх Церков і середньовіччя, скульптура, архітектура, гимни, поезія, драма, Літургіка, паломництво. Ця бібліотека Маріян в Дейтоні є найбільшою книгозбірнею Маріології у світі. Вона видає науковий, кількамовний Річник Маріян Лайбрері Стадіс та піврічно інформаційний бюлетень „Маріян Лайбрері Нюзлеттер". На світовий конґресах Маріологів, які відбуваються що 4 роки, від 1971 року ця Книгозбірня уділяє золоту медалю і стипендію за найбільший вклад у поглиблення Богородичного знання. Цього року такий конґрес відбувся у днях 3-го — 12-го жовтня ц. р. в Сараґосі в Еспанії; від українців взяли участь о. проф. Л. Глинка і о. К. Корчаґін, ЧСВВ.

Крім цієї книгозбірні університет вдержує Міжнародний Інститут Богородичних дослідів (International Marian Research Institute), який рішенням Конгрегації Католицької Освіти від 5-го листопада 1975-го року є частиною римського „Понтифікального Інституту Маріянум" і управнений до признавання докторатів богословії із спеціялізації у Маріології. Доступні також студії в часі року або на літніх семестрах для бакаляврів на осягнення диплому маґістра за оплатою 61 дол. за кредитову годину у кожнім семестрі.

У цій книгозбірні, приміщеній на сьомім поверсі будинку ім. Роша, існує Відділ Маріології українською мовою, на жаль ще дуже вбогий, бож досі українська спільнота ще не була поінформована про творення такого релігійного осередку. А нам треба розбудувати українську секцію, щоб вона різновидними виданнями доказувала масове поширення Марійського культу на наших рідних землях ів діяспорі, а дослідникам могла служити відповідною літературою. Тому книгозбірня просить дарувати їй будь-які видання і предмети культу до Богородиці українською мовою, як: літургічні книги, музичні видання з церковним співом у різних відправах, образи, та все інше, що віддзеркалює Марійський вплив на культуру, побут і освіту нашого народу. У надзвичайних випадках книгозбірня може закупити вартісні пам'ятки. Книгозбірня затруднює українку п-і Галину Николишин, яка бажає подбати про вивінування нашого Відділу. Отже, маємо нагоду безкоштовно розбудувати при американському університеті тривалий архів найширшої літератури про почитання Матері Божої українським народом.

Дари можна висилати на таку адресу: Marian Library University of Dayton, Dayton, Ohio 45469, (Attn. Mrs. H. Nykolyshyn).

Степан Кікта

ВИХОВНО-ВИШКІЛЬНИЙ СЕМІНАР СУМ-А І ТУСМ

Елленвіл, Н. Й. — Спілка Української Молоді Америки і Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського влаштовують на Оселі СУМ-А в Елленвіл однотижневий виховно-вишкільний семінар для всієї української молоді у віці від 17 років вгору. Семінар відбуватиметься у днях від 26 до 31-го грудня ц. р. Зголошення приймають і уділяють ближчі інформації Крайові Управи СУМ-А і ТУСМ-у. Телефонувати треба на числа: (212) 477-3084, або (212) 228-5189.

ЯЛИНКА ВІДДІЛУ ТУІА

Ню Йорк, Н. Й. — Товариство Українських Інженерів Америки — Відділ в Ню Йорку влаштовує в суботу, 15-го грудня ц. р., о год. 6:30 вечора в Українському Інституті Америки при 2 Схід 79-та вулиця — Ялинку Відділу. У програмі: музичний виступ Християни Карпевич, відкриття мистецької виставки Ірини Носик, товариська гутірка.

Приятелів і Знайомих повідомляємо, що 1-го грудня 1979 року, помер у Монтреалі, Канада

бл. п.

Д-р ОЛЕКСАНДЕР ЮЛІЯН РУДНИЦЬКИЙ

народжений у Стрию, 1-го березня 1918 року.

•

Замість квітів прохається складати жертви на виховні цілі Пласту c/o W. Brodowych, 3955 St. Urbain, Montreal, або на Український Вільний Університет, 15 Pienzenauer Str., Muenchen, Germany.

Д-р ГАЛИНА ШИМОНОВИЧ-РУДНИЦЬКА, дружина з синами ОЛЕКСАНДРОМ І АНДРІЄМ

брати: о. РОМУАЛЬД та ЯРОСЛАВ РУДНИЦЬКІ з родинами в Україні й поза Україною

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою зРіднею та з Українською Громадою, що в дні 5-го грудня 1979 року, упокоївся в Бозі, на 82-му році трудолюбивого життя

бл. п.

МИХАЙЛО ЛИСОГІР

б. учасник Визвольних Змагань, б. гімназійний учитель на Рідних Землях та б. директор Школи Українознавства „Самопоміч" в Ню Йорку.

ПАНАХИДА за душу Покійного буде відправлена в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, в понеділок, 10-го грудня 1979 р., о год. 7:30 веч.

ПОХОРОНИ відбудуться у вівторок, 11-го грудня 1979 року з церкви св. Юра, о год. 9-ій ранку на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

ЙОСИП ЛИСОГІР — кузин
ЮЛІЯН ТАРАЩУК — сестрінок
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді і Україні

Ділимося зі своїм Членством та з Українською Громадою сумною вісткою, що в середу, 5-го грудня 1979 року, відійшов, несподівано, у Вічність, проживши 82 роки

бл. п.

МИХАЙЛО ЛИСОГІР

кол. професор середніх шкіл у Рідному Краю, почесний член та кол. заступник голови головної Управи ОУА „Самопоміч", кол. довголітній голова Відділу „Самопомочі" в Ню Йорку, а згодом голова Контрольної Комісії цього ж Відділу та кол. довголітній директор Школи Українознавства „Самопомочі" в Ню Йорку, член Шкільної Ради УККА і заслужений педагог та прикладний член української громади.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ:

Понеділок, 10-го грудня 1979 р., год. 7:30 веч. — ПАНАХИДА у похоронному заведенні Петра Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку.

Вівторок, 11-го грудня 1979 р., год. 9:00 ранку — винесення тлінних останків Покійного до церкви св. Юра в Ню Йорку і похорони після Служби Божої на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Оповитій сумом Родині Покійного складають сердечні вислови співчуття —

ГОЛОВНА УПРАВА І УПРАВА ВІДДІЛУ ОУА „САМОПОМІЧ" в НЮ ЙОРКУ

В глибокому смутку повідомляю Рідних, Приятелів і Знайомих, що 7-го грудня 1979 року, по довгій недузі, упокоїлась в Бозі, на 77-му році життя, моя Найдорожча ДРУЖИНА

св. п.

АНАСТАЗІЯ МИКИТИН ЛИТВИНЕЦЬ

нар. в місті Тисьменниця, Україна.

ПАНАХИДА — у вівторок, 11-го грудня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОН — в середу, 12-го грудня 1979 р., о год. 9:30 рано до церкви св. Юра, а відтак на цвинтар Кальварія.

Горем прибиті:

муж — ПЕТРО
та Родина в Україні і в Америці

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ мого Незабутнього МУЖА

бл. п.

Проф. Інж. МАКАРА КАПЛИСТОГО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в п'ятницю, 14-го грудня 1979 р., о год. 8:30 ранку в церкві св. о. Миколая при 24-ій і Поплар вул. **у Філядельфії, Па.;**

в суботу, 15-го грудня, о год. 9-ій ранку в українській православній катедрі св. Володимира при 5-ій вул. **у Філядельфії, Па.;**

в неділю, 16-го грудня, о год. 10-ій ранку, в церкві Христа Царя, при Качога вул., **у Філядельфії, Па.**

Про участь і спільні молитви в цей день, за спокій Його душі, просить ласкаво Родину, Приятелів, Друзів і Знайомих — дружина — МАРІЯ з Родиною

З глибоким смутком повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що дня 29-го листопада 1979 року, відійшов від нас у Вічність, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ І ДІДО

сл. п.

Інж. БОГДАН БІЛИНСЬКИЙ

учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДИ відбулись 1-го і 2-го грудня 1979 р. в похоронному заведенні Музики в Чікаґо, Ілл.

ПОХОРОН відбувся 3-го грудня 1979 р. зі собору свв. Володимира й Ольги на цвинтар св. Миколая.

Горем прибиті:

дружина — АННА
сини:
ІГОР з дружиною МАРІЄЮ і внучками УЛЯНОЮ, БОГДАННОЮ І ХРИСТИНОЮ
ОЛЕГ з дружиною МАРТОЮ і внуками РОМАНОМ, ЛІДОЮ І ПАВЛОМ
брат — ЯРОСЛАВ з дружиною ВАРВАРОЮ, сином ЯРКОМ і дочкою ГАЛИНОЮ з родиною
сестрінок — ОСТАП ШЕНКІРИК з дружиною МАРІЄЮ і дітьми БУЙТУРОМ І ХРИСТИНОЮ
Ближча та дальша Родина в Америці й Україні

Світлини...

(Закінчення зі стор. 1)

чині, але кінчає кореспондент свою статтю цим, що він недавно знову зайшов на „відомий" скверик. „На знайомій лаві сиділа компанія: гітара, цигарки вино. Тільки обличчя інші"...

А в статті „Дай закурити" можна викривається життя і вчинки молодих людей, що часто нагадує писання совєтської преси про „гнилий капіталістичний Захід". Ось, що пише один юнак: „У нашому місті є багато мікрорайонів, і в кожному з них своє життя. Вдень всі хлопці працюють. А ввечері... краще не зустрічатися з деякими на безлюдній вулиці, бо вступають в силу неписані закони". Відтак з цієї статті можна довідатися, що там існують різні „королівства", тобто „ґенґи", з якими на вулиці зустрінутися небезпечно...

Це ж і є друга медаля цього „радісного сьогодення радянської дитини", з іншими ще тим подібними явищами.

Річна Конференція Суспільної Служби Українців Канади

Дня 20-го жовтня ц.р., у примішенні Суспільної Служби в Торонто, відбулася Річна Конференція ССУК в якій взяли участь голови 6-ох найбільших філій Суспільної Служби, як також представники центральних організацій.

Конференцію переводить Суспільна Служба між своїми крайовими з'їздами, які відбуваються щотри роки в рамках Конґресу Українців Канади. Ціллю конференції є перевірка пророблено праці в аспекті прийнятих на останньому З'їзді резолюцій, як рівнож доповнення пляну праці й прийняття нових постанов відповідних для потреб часу.

Кожна філія дещо різниться розміром і стилем своєї праці. Виміна думок і звіти окремих голів філій заохочують до дальшої праці, як також потверджують незвичайну важливість цієї ділянки в українській громаді. Суспільна Служба Українців Канади, яка ще донедавна вела свою працю тільки трьома філіями (Вінніпеґ, Тандер Бей, Торонто), розбудувала свою діяльність до вісім філій, які ведуть широкозакроєну працю. На жаль, немає ще відділу Суспільної Служби в таких скупченнях українців, як: Ванкувер, Судбури і Оттава.

Програмову доповідь на конференції виголосив мґр П. Салиґа на тему: „Допомога новим українським імігрантам". Після звітів голів окремих філій і дискусії, у якій порушено ряд сучасних проблем, прийнято наступні постанови:

— Рішено, щоби дальше вести збірку „Поміч Україні" з тим, що кампанію проголошує ССУК а переводять її окремі філії на місцях з допомогою українських організацій і посиленою підтримкою усіх Українських Церков. Зібрані фонди філії розподілюють на допомогу українським дисидентам, як теж на допомогу поза межами Канади, однак за попереднім порозумінням із Централею ССУК. Це забезпечить повну координацію допомоги і відповідне розподілення фондів. В зв'язку з потребою координації, заохочується також усі українські організації, які допомагають українським дисидентам і українцям поза межами Канади, перевірювати з Централею Суспільної Служби прізвища і адреси осіб, яким призначується допомогу.

— Уряджувати базари й інші імпрези на протязі року і здобуті в цей спосіб фонди також розподілювати тільки за попереднім порозумінням з Централею. Тут мається на увазі, в першу чергу допомогу численним потребуючим українцям у Південній Америці (Бразилія й Арґентина).

— Адреси й прізвища потребуючих допомоги українців треба передавати до Централі ССУК, яка з черги, маючи всі дані, зможе на бажання даної філії ССУК чи іншої української організації, передати листу з адресами для висилки допомоги.

Кульмінаційною точкою конференції були відвідини екзекутивного директора Централі КУК з Вінніпеґу, д-ра Я. С. Кальби, який з'ясував підписаний договір між Централею КУК і федеральним урядом для спонзорування й поселення нових еміґрантів у Канаді. Він звернувся в першу чергу до філій Суспільної Служби як рівнож до присутніх представників центральних організацій, щоби негайно почати працю у тому напрямі. Суспільна Служба подасть прізвища своїх представників у Відні і Римі, які будуть співпрацювати з канадським консулятом у тих місцевостях, для перевірки й рекомендації біженців, які перебувають у цих двох переселенчих таборах для виїзду до Канади. Уряд зобов'язався покрити кошти переїзду до Канади, однак тільки тоді, якщо ми зможемо подати спонзоруючу організацію, яка бере на себе зобов'язання повного удержання й опіки над даною родиною чи особою через один рік. Тому важливим є, щоби усі філії Суспільної Служби і українські організації негайно зголосили, скільки осіб вони є готові спонзорувати. Зголошення повинні бути переслані найдальше до кінця цього року. Спонзорами можуть бути українські місцеві організації або навіть група п'ятьох осіб, які подадуть свою згоду на опіку одним еміґрантом на протязі одного року. Ці зголошення можна подавати до місцевої філії або прямо до Централі Суспільної Служби. Добрим жестом української громади було б теж зголошення на спонзорство хоч кількох родин із В'єтнаму.

Дальшими постановами конференції були:

— Централя ССУК докладе усіх зусиль, щоби українська громада у Ванкувері, Судбурах і Оттаві зорганізувала філію Суспільної Служби.

— Існуючі філії докладуть зусиль, щоби збільшити число індивідуальних членів (філія Торонто має понад 600 членів, які платять членську вкладку тільки 3.00 дол. річно).

— Суспільна Служба подає про збільшену підтримку української громади, затіснюючи свої контакти з українськими організаціями і церквами. Особливо філії подають про те, щоб усі місцеві організації виделеґували своїх представників до управи філії ССУК.

— Централя Суспільної Служби перебирає видавання бюлетеня Суспільної Служби і подає про його якість і своєчасну появу й пересилку до всіх більших скупчень українців у Канаді.

Конференція признала Централі річний бюджет в сумі 5,000 дол. для поліпшення й пожвавлення праці Централі зокрема в ділянках організаційній і координаційній. Для підготови наступного Крайового З'їзду і підібрання відповідного складу Головної Управи Централі ССУК, вибрано Номінаційну комісію, у склад якої входять усі голови філій ССУК.

Реасумуючи висліди конференції, треба згадати, що при відкритті присутні хвилиною мовчанки вшанували пам'ять бл. п. о. д-ра В. Кушніра, який був основоположником Українського Допомогового Фонду при КУК в 1945 році, який згодом перейшов у Суспільну Службу. Рівнож вшановано пам'ять бл. п. Марії Малащук, яка була членом Централі ССУК як представниця ОЖ ЛВУ.

Конференцію вела, як предсідник п-і М. Спольська, голова філії Торонто, а її заступником був п. Д. Рудяк — заступник голови філії Тандер Бей. За працю своїх філій звітували: д-р Б. Волянський — голова філії Монтреаль, мґр П. Салиґа — голова філії Вінніпеґ, адвокат О. Бабій — голова філії Ст. Кетеринс, п. Д. Рудяк — заступник голови філії Тандер Бей, п. О. Хом'як за працю в Гамільтоні і п-і М. Спольська — голова філії Торонто. Участь в конференції брали представники центральних організацій: ЛУКЖ, СУК, ОЖ ЛВУ, ОУК, УНО.

Конференція пройшла з великим успіхом, зокрема під цим аспектом, що дійшло до постанов для повної координації ведення допомоги українцям поза межами Канади. Одним з важливіших рішень була підтримка й співпраця Централі КУК в напрямі спонзорування нових еміґрантів а в тому політичних утікачів і дисидентів. З приємністю можна завважити, що у харитативній праці існує повна гармонія і велике бажання співпраці та взаємної підтримки.

З. Дуда

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 6 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
88	Недвілл П. Р.	11.40	204	Цимбала Стефан Є. М.	15.00
88	Починок М.	1.50	204	Онисілько М.	10.00
88	Починок Е.	5.80	206	Заходник М.	11.00
88	Баран І.	10.00	206	Хагарин О. Д.	4.35
88	Стахів Д. Л.	5.80	206	Давид М. М.	3.75
88	Стахів М.	5.80	209	Кухта Н.	2.55
88	Баран І.	4.50	209	Принада Б.	2.25
88	Панченко О.	5.80	209	Кушнір П.	3.70
88	Дутка В.	5.70	213	Гіс М.	3.00
88	Яворський Н.	3.30	213	Гіс І.	3.00
88	Клостер І. А.	6.40	224	Сахарук Е. Г.	5.10
88	Костецький Н.	4.50	234	Ґолда Б.	1.50
88	Костецький І.	4.50	234	Ґолда Б.	3.00
88	Шолдра Л. Г.	3.40	243	Д-р Р. Філіпович	5.70
88	Шолдра Л. Г.	3.40	245	Ґельдер І. С.	1.50
126	Рамич С.	11.00	245	Мартиненко О.	1.50
126	Пігвій М. І.	3.00	245	Мартиненко М.	1.50
126	Вус С.	3.00	245	Онуфрик Е.	1.50
130	Гаврилович М.	29.76	245	Мартиненко М.	1.50
130	Сакман С.	3.00	245	Дейнека П. А.	5.00
130	Ярема С. І.	8.10	245	Слука С.	10.60
130	Стець С.	5.70	245	Голінко В. М.	3.60
130	Данилевич С.	5.00	253	Гаврильців П.	5.70
130	Данилевич С.	5.00	253	Михайлишин С.	2.80
133	Леськів І.	5.10	254	Неілко М.	2.75
138	Стельмах Б.	5.30	254	Ґалазан А. І.	6.60
138	Стельмах І. Н.	5.00	260	Куріний М.	1.50
138	Саламаха І.	5.10	260	Мацюк Б.	1.50
138	Лисак А.	2.70	260	Мацюк М.	1.50
138	Стельмах О. В.	3.50	267	Мітрінка Н.	6.30
194	Нагайко С.	6.30	267	Мітрінка М. В.	6.30
194	Запорожець О.	4.20	270	Мазур А.	11.00
194	Мосюрчак Д.	5.60	270	Місіло С.	2.65
194	Триловський В.	7.50	270	Місіло Т.	2.70
194	Кіра П.	4.20	290	Хома М.	3.00
194	Кравець Ґ. С.	5.50	290	Хома Р. Е.	2.90
194	Костів І.	6.30	290	Левицька С.	3.00
194	Реннер В.	2.70	290	Левицький І.	3.00
194	Слиз В.	2.60	293	Томашевський Т. Ґ.	1.50
194	Слиз Б.	2.60	293	Процюк Г. С.	5.80
194	Шуб'як І.	6.00	293	Заверюха М.	3.60
194	Слиз Ґ. Ґ.	1.70	293	Павлюк М.	4.05
194	Слиз А. Д.	1.70	295	Білецький І.	1.50
204	Макарик І.	5.20	321	Війтик І.	5.80
204	Волошинович Б.	6.30			
204	Ривак М.	2.50			

Сума проголошених чеків	$ 439.01
Раніше проголошених	$56,043.01
Разом	**$56,482.02**

СССР збільшить...

(Закінчення зі стор. 1)

тичну, а в першу чергу військову допомогу для прокомуністичного режиму Афганістану. Речники Державного департаменту у Вашінґтоні підтверджують, що число совєтських дорадників в Афганістані збільшилося в останнім часі до 3,500 старшин і вояків, зокрема пілотів, танкістів і спеціялістів в інших ділянках.

Якщо йдеться про політичну підтримку, то до неї можна зарахувати коментар совєтського пресового агентства ТАСС з 5-го грудня ц. р., у якому говориться, що теперішній прокомуністичний уряд Афганістану може числити на допомогу Совєтського Союзу у війні з повстанськими частинами, які складаються з різних племен, що невдоволені політикою уряду.

Коментатор Ніколай Новіков, два і пів місяці після зміни уряду і правдоподібного вбиття першого пореволюційного президента Нура Мохаммеда Таракі та приходу до влади Гафізулляга Аміна, заявив, що „совєтські люди прийняли до серця і зрозуміли цілі афганської революції". Раніше між Аміном і Москвою існувало напруження і то до тієї міри, що уряд СССР мусів відкликати свого амбасадора з Кубулу і замінити його іншою особою.

Політичні коментатори пояснюють зміну Москви у відношенні до уряду Аміна якимсь домовленням, яке мусіло наступити між обидвома урядами. Новіков, використовуючи першу річницю совєтсько-афганського договору про дружбу і співробітництво, запевнив афганського диктатора Аміна про готовість Москви допомагати йому закріпити владу у цій економічно-відсталій країні.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІРЕНА ІВАНИШИН, членка УНС Відд. 222 ім. Сірого Лева в Парма, Огайо, померла на 67-му р. життя. Залишила у смутку мужа Мирослава і доньку Марусю та дальшу родину в Европі. Похорон відбувся 12 листопада 1979 р. на укр. кат. цвинтарі свв Петра і Павла на Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Я. Кришталович, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 16-го ГРУДНЯ 1979 р.

ПІВНІЧНИЙ БРУКЛИН, Н. Й. Річні Загальні Збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 158-ий Відд., о год. 1-ій по пол. в УНДомі, 216-218 Grand St. На порядку: звіти Управи, К. Комісії та вибір Управи на 1980 р. Проситься чл. численно прибути. Якщо на означений час не буде відповідного числа членів, збори відбудуться на годину пізніше без огляду на скількість присутніх. — Управа Т-ва.

—•—

Увага! Члени 342-го Відділу УНС в Картерет, Н. Дж.

З уваги на те, що помер секретар 342-го Відділу бл. п. о. Петро Мелех, **обов'язки секретаря виконує аж до Загальних Зборів Відділу п-і Ірина Мелех.**

Загальні Збори Відділу **відбудуться в неділю, 20-го січня 1980 р., о год. 1-ій по пол.** в залі української православної церкви св. Дмитрія в Картерет, Н. Дж.